

האחרון והגדול, וההקדמה השניה שכר הקצה האחרון והגדול
 ההקדמה הגדולה, והגבול המשותף ביניהם שהוא א הגבול האמצעי.
 ונהזור משלנו לשמות כרי שנוסף באור; וההקש אשר המשלנו בו הוא,
 כל אדם חי, וכל חי מרגיש, ותולדה זה ההקש היא כל אדם מרגיש
 וחלקי זה ההקש שלשה, האדם, החי, והמרגיש. והגבול האמצעי ממנו
 הוא החי, והקצוות הן האדם והמרגיש, והקצה הקטן והראשון הוא האדם,
 והקצה האחרון והגדול הוא המרגיש, וההקדמה הקטנה היא אמרנו כל
 אדם חי, וההקדמה הגדולה היא אמרנו כל חי מרגיש — וכלל השמות
 אשר התבארו עניניהם בזה השער, אחד עשר, והם 1. ההקש
 2. ההקדמות, 3. התולדה או הרדיפה, 4. הגבול האמצעי, 5. הקצוות
 6. הקצה הראשון, 7. הקצה האחרון, 8. הקצה הגדול, 9. הקצה
 הקטן, 10. ההקדמה הקטנה, 11. ההקדמה הגדולה. —

שער שביעי,

ממה שהקדמנו התבאר, כי השחוף הנופל בין שתי ההקדמות, אם שיהיה
 הגבול האמצעי נושא לאחת משתי ההקדמות ונשוא באחרת, כמו המשל
 שהמשלנו באמרנו כל אדם חי, וכל חי מרגיש, וכל מה שיתחבר בזה
 הדרך מן החבור נקראו "התמונה הראשונה" מן ההקש; ואם שיהיה
 הגבול האמצעי נושא בשתי ההקדמות יחד, כאמרנו כל אדם חי, ואין
 אבן חי, וכל מה שיתחבר מואר ההרכבה, נקרא "התמונה השניה"
 מן ההקש; ואם שיהיה הגבול האמצעי נושא בשתי ההקדמות יחד,
 כאמרנו כל חי מרגיש, קצה החי אדם, וכל מה שיתחבר מואר ההרכבה
 נקרא "התמונה השלישית" מן ההקש; והנה תהיינה תמונות ההקש שלש,

באור שלא* מן המאמר.

בתמונה הראשונה צריכה שיהיה ההקדמה הקטנה מחייבת והגדולה
 כוללת; והתולדה כוללת או חלקיית כמו ההקדמה הקטנה, ואינה צריכה

(* הבאור הזה כשמו כן הוא שלא מן המאמר באמת, ויוצא מכונת
 המאמר באמת; וסגנון הלשון יגיד עליו כי אינו דברי הרב ז"ל אלא דברי
 תלמיד מבין בהגיון, שהרי מה שקרא הרב ז"ל הגבול האמצעי נקרא בבאור זה הגדר
 האמצעי; אולם לאשר מעקימת שפתיו של הכותב הזה כיכר שתלמיד חכם
 היה, על כן הכחתי לו מקום בחבור זה כמו שהיה לפני, אף כי נתן מקום
 לסכלים להרבות דברים ללא הועיל, כאשר עשה הנוסע יחקי המהביל איש
 סאטנוב, אשר בכל מקום אשר יפנה ירשע וישנה עור בדרך, בא אדם ושאלו
 בהגיון, הוא משיב לו בקבלה, בא אדם ודורש בפילוסופיז והוא משיב בדקדוק
 ובמליצה, בא אדם ודורש בקבלה והוא עונה אחריו בדקדוק והגיון ומליצה
 ופילוסופיז כאחד, ולא מצא ידיו ורגליו מעולם בכל אחת מן התכמות, ולא
 הבין אפילו שיחת חולין של החכמים הראשונים אשר ערב את לבנו להיות להם
 לפה ולפרש את דבריהם; שומר נפשו ירחק ממנו. —